

בפני כב' השופט : רס"ן חיים בלילטי

התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ רס"ן טל זיסקוביץ' וסרן עילי נוימן)

נגד

הנאשمت: עד באס מוחמד תמיימי 406862334/ עצורה - נוכחת

(באמצעות ב"כ עוזי גבי לסקי- נוכחת)

החלתה**כללי**

בפניי בקשה התביעה להאריך את מעצרה של הנאשمت עד תום ההליכים המשפטיים בעניינה. בוגד הנאשمت, כתינה כבת 17, הוגש כתב אישום המיחס לה שורת עבירות ובהן תקיפת חיליל בנסיבות חמימות, תקיפת חיליל, הפרעה לחיליל, איום על חיליל, זרייקת חפצים לעבר אדם או רכווש והסתה.

הנאשمت נעקרה בגין האירוע האחרון שבכתב האישום מיום 15.12.17 בכפר נבי-סאלח בו תועדה תוקפת שני חילילי צה"ל שהיו במקום. בדיוונים שנערכו מאז נעקרה, הוארך מעצרה מעת לעת לצורכי חקירה ולשם הגשת כתב אישום בעניינה. אחר הגשת כתב האישום הוארך מעצרה בבקשת ההגנה, על מנת לאפשר להגנה להשלים את לימוד חומר הראות. ביום 15.1.18 נבחנה בבקשת התביעה למעצרה עד תום ההליכים לגופה. נסיבות מעצרה של הנאשمت והשתלשות העניינים באירוע מיום 15.12.17 תוארו בהרחבה במספר החלטות קודמות בפרשא. צוין, כי עם הנאשמת נעקרו, לאחר אירוע זה, אף אמה, נארימאן תמיימי, ובת משפחתה, נור תמיימי, אשר היו מעורבות אף הן בתקיפת חילילי צה"ל באותו מועד.

כתב האישום

כאמור, כתב האישום מגולל מעורבותה של הנאשمت במספר רב של עבירות, בלבד מן האירוע ביום 15.12.17. תחילת בחודש אפריל 2016 אז השתתפה הנאשمت בהפרת סדר במחלה יידתא אבניים לעבר כוחות הביטחון באמצעות קלע דוד. צוין, כי הנאשمت הייתה גורם דומיננטי בהפרת הסדר ושידלה את הסובבים לזרוק אבניים אף הם.

בחודש Mai 2017 בהפרת סדר בכפרה, נבי צאלח, התחוללה הפרת סדר בה יידו מפרי הסדר אבניים ובקבוקי זכוכית לעבר כוחות הביטחון. הנאשمت התקרבה במהלך הפרת הסדר לכוחות הביטחון בצוותא עם רבים נוספים והחלה לצעוק ולהתפרק. אנשי כוחות הביטחון ביקשו מן הנאשمت לעזוב את המקום אשר הוכרז כשטח צבאי סגור. הנאשمت התקרבה לאחד מחילili הכוח שהיה

שכב על מנת לבצע ירי לשם התמודדות עם הפרת הסדר וחסמה בעזות רגלה את נתיב הירি של נশקו. לאחר מכן, חרב הוראות החילילים כי תתרחק דחפה הנאשמת את חיילי צה"ל וכן שוטרי מג"ב שהיו עמש וחלמה בהם באגרופיה. בנוסף, קיללה את החילילים וירקה לעברם. סמוך לאחר מכן, הכתה הנאשמת באגרופיה בשוטרי מג"ב וחילילים נוספים ודחפה אותם.

כשבועיים לאחר מכן, התחוללה הפרת סדר נוספת בכפרה של הנאשמת. במהלך צעדו מפרי הסדר לכיוון עמדה צבאית הסמוכה לכਬיש הראשי בו נסעים כל רכב ישראליים. כוחות הביטחון הגיעו למשתתפים להתפזר ולעוזב את המקום. לאחר כשעה, החלו מפרי הסדר לידיות אבניים לעבר כוחות הביטחון. כתוצאה מיידי האבניים נפצעו קצין ושוטרת מג"ב. האחד באכבע יד ימינו והשנייה מאבן אשר פגעה במצחה. כוחות הביטחון ניסו להביא למעצרו של אחד מפרי הסדר (להלן: פלד) אשר זהה כմشدל את החמון לצעוד לכיוון הציג וניגשו אליו. האחרון התנדג למעצר ובעת שאחזו בו כוחות הביטחון ניסתה הנאשمت לחוץ בינו ובינם על מנת לסקל את מעצרו. כוחות הביטחון נאלצו לעשות שימוש בתריסים גז פלפל לשם מעצרו.

לפני כחודש ימים, ביום 12.12.8 התקיימה הפרת סדר בכפר נבי צאלח בה ידו המפרים אבניים לעבר כוחות צה"ל. חיילי צה"ל הדפו את המתפרעים עד לאזור הבית הראשי מצד המערבי של הכפר. שם נכחו הנאשמת, אימה, ונערות נוספות. אם הנאשמת החלה שידור חי בראש הפיסובק המתעד את האירוע ומפיזו ברבים. במהלך השידור קראה האם לבתת הנאשמת להפריע לפעילות החילילים. בהמשך, החלו החילילים להתקדם אל מאחורי הבית על מנת להגיע למקום הימצאותם של מפרי הסדר והנאשמת נעמדה בדרכם, חסמה אותם בגופה ולאחר שהחילילים עברו אותה רצוו לעברם הנאשמת ונערות נוספות וצעקו עליהם. לאחר שהתקדם למקום חיל נושא, זרקה הנאשמת אבן לעבר החיל כאשר עבר בסמוך אליה. הנאשמת רדפה אחרי חייל זה בלווית שתי נערות זרקה לעבר החיל כאשר עבר בסמוך אליו. לאחר מכן, התקربה למחסום שהקימו חיילי צה"ל באמצעות פחי אשפה לצורך התמודדות עם הפרת הסדר, דחפה את הפחים והפילה אותם. הנאשמת שבה לкрытת בית, ובכזו עט הנערות שהיא עמה דחפה את החילילים, קיללה אותם וירקה עליהם מספר רב של פעמים. בנוסף, כאשר החלו חילילים חזרים מאזור הפרת הסדר נעמדה הנאשמת בראש חבורת הנערות ודחפה אחדים מהם אשר עברו לצדיה. בהמשך, זרקה אבניים לעבר החילילים ממוקך קצר. האבניים פגעו סמוך לחילילים.

שבוע לאחר מכן, ביום 15.12.17 התרחשו הירויים האחרונים האחרוניים בגנים נעצרה הנאשמת, כאמור. במועד זה בשעות אחר הצהרים התרחשה בכפר הפרת סדר אלימה. חיילי צה"ל הגיעו למקום על מנת לבולם את התפתחות הפרת הסדר לאחר דיווח כי נזקו אבניים לעבר ציר תנועה ראשי בו נסעים רכבים ישראליים. בין החילילים היו סרן עמיות וסמי"ר אלכסנדר. מפרי הסדר הבחינו בחילילים והחלו לדיות לעברם אבניים. סרן עמיות וסמי"ר אלכסנדר נעמדו סמוך לחצר אחד הבתים בכפר חלק ממאמצם להפסיק את הפרת הסדר ויידי הנקנים. בשלב זה החל שידור חי בראש הפיסובק בעמוד השיקן לאם הנאשمت ונוסה את שמה אשר תיעד את האירוע והפיצו ברבים. תוך כדי שידור זה הגיעו הנאשמת ביחיד נור תמיימי, בת דודתה והשתים החלו לתקוף את החילילים. הנאשמת דחפה את סרן עמיות ולאחר מכן גם את סמי"ר אלכסנדר באופן שהזיזו ממקומו.

הנאשנות שבה אל סרן עמית, הכתה אותו מספר פעמים נוספת ואיממה עליו "צא או שאtan לך אגרוף". לאחר מכן, הציגה נור לנאשנות דבר מה במכשירה הסלולרי והנאשנות החלה לתקוף את סרן עמית בעוצמה ובעיטה ברגלו מספר פעמים, תוך שהיא צווקת "אל תיגע بي אני אשbor לך את הפנים". כנ הכתה את סרן עמית באגרופיה וסתירה לו בפניו. במקביל, הצטרכה אם הנאשנות ויחד החלו הן לדוחף את סרן עמית מחוץ לחצר הבית. הנאשנות התקorraה אל סמ"ר אלכסנדר, אחזה באפודו, הכתה בפניו באגרופיה ופגעה בגבתו היינית תוך שהותירה סימן כהה על פניו. בה בעת צעקו השלושה ודחפו את החילאים. הנאשנות אף שלחה את ידיה ורגליה מעבר לאמנה שעדזה בינה ובין החילאים. לאחר מכן, נעמדו השלושה בשורה ואחزو ידיים על מנת למנוע מהחילאים לשוב לעמדתם. הנאשנות המשיכה לבועוט בסרן עמית ולדוחוף אותו בעוד אמה דחפה את סמ"ר אלכסנדר. בנוסף, הנאשנות צעקה וקרהה למפרי הסדר להגיע למקום. בשלב זה החלו סרן עמית וסמ"ר אלכסנדר להתרחק מהמקום.

סמוך לאחר עזיבת החילאים נמשך תיעוד האירוע ושידورو בשידור חי. המשדרת בקשה מן הנאשנות להעביר את המסר שלה לעולם. בתגובה אמרה הנאשנות: "**אני מקווה שכולם ישתתפו בהפגנות, כי זה הפתרון היחיד להגעה לתוצאה, הכוח שלנו באבן שלנו, ואני מקווה שכל העולם יתאחד כדי לשחרר את פלסטין, כי טראמפ ה策יר על החלטה והם צריכים לשאת אחריות לכל תגובה שתבוא מאיינו – אם זה פיגועי דקירה או פיגועי התאבדות או זריקות אבנים כולן צליינאים לעשות משהו ולהתאחד על מנת שהמסר שלנו יגיע לשודדים לשחרר את פלסטין**" (ההדגשות הוספו – ח.ב). שידור זה נצפה על ידי אלף משתמשים ושותף על ידי עשרות מהם. הגיעו בו עשרות פעמים והוא זכה לעשרות רבות של סימני חיבוב. בשל כך יווסה לנאשנות בכתב האישום עבירה של הסתה.

ארבעה ימים לאחר מכן, עת הגיעו אנשי כוחות הביטחון לעצור את הנאשנות הניפה הנאשנות את ידה לעבר שוטרת ואיימה עליה כי תכה אותה.

טייעוני הצדדים

בטיעוניה סקרה התביעה את התשתיות הריאייתיות שביחס לפרטי האישום השונים. צוין כי כתוב האישום מבוסס על דוחות פעולה שערכו חילילים בעת מעכראה ועל עדויותיהם ביחס לכל האירועים, לצד מסדרי זיהוי תמונות בהם זיהו את הנאשנות ואת אמה. ביחס לאירועים מיום 12.4.15 צוין כי ישם סרטונים אשר שודרו בשידור חי בראש הפייסבוק ונתפסו במהלך מהלך חיפוש במכשירה הנידד של אם הנאשנות. עוד צוין, כי את האירוע מיום 12.4.15 צילם גם אחד מן החילאים. ביחס לאירוע ממועד אפריל 2016 ציינה התביעה כי בידיה תמונות מזמן האמת במהלך האירוע של הנאשנות וכי החילאים המצלמים זיהו את הנאשנות. התביעה שבהOCI ציינה כי הנאשנות שמרה על זכות השתייקה במהלך חוקיותה דבר המחזק את משקל הראיות נגדה ביחס לכל האירועים. לצד זאת, עמדה על כך שבחאת מאמרות הנאשנות קשרה היא עצמה לאירוע מיום 15.4.15 עת אמרה כי מעשיה הם תגובה נורמלטיבית לכך שחייב נכנס לתוך ביתה. עוד הפעטה לתרגיל חקירה שנערך לבת דודת נור אשר הוקלטה בשיחה עם שוטרות מג"ב ומסרה פרטים שיש בהם משום ראשית הוודיה במעורבותן באירוע.

באשר לעילות המעצר עמדה הتبיעה על כך שהמעשים מקרים עילית מעצר של מסוכנות. הتبיעה הפנתה לקבעות בית המשפט לעורורים שניתנו לאחרונה בעניינה של מעורבת נוספת בפרשה, נור תמיימי, בתיק ע"מ 1016/2016. הتبיעה טענה כי גם האירועים הקודמים המיוחסים לנשمة מקרים עילית מעצר של מסוכנות מאותם טמים ולנוח העובדה שכתב האישום מפרט שורה של מקרים עילית המסוכנות מתחזקת. עוד טענה כי המקורה מקרים גם עילה שעניינה חש להימלטות מאיימת הדין. לפיכך, עטרה לمعצרה של הנשمة עד לתום ההליכים בעניינה.

ההגנה התנגדה לבקשת וטענה בהרחבה טענות במספר מישורים.

תחילה במישור החוקתי. טוען, כי המצב החוקי באוצר מנוגד לאמנה לזכויות הילד אשר אושררה על ידי מדינת ישראל הן בכלל האמור ביחס לאיסור אפליה על רקע מוצא לאומי והן לאור הצורך לשcool את טובת הילד כשיקול ראשון, דבר אשר להשקפת ההגנה אינו מוחל באוצר. בהקשר זה העמידה על מעצרה של הנשمة בשעת לילה מאוחרת ועל איומים שהופנו כלפי, לדבריה, במהלך חקירותה. עוד קבלה ההגנה על אופן הפעלת סמכויות החקיקה באוצר ואכיפתן ביחס לקטינים באוצר אל מול זה הקיים בישראל. ההגנה טענה כי ביחס לקטינים צריך לשמש המעצר מוצא אחרון ואילו בענייננו הتبיעה אינה מחייבת אפשרות אחרות פרט למעצר. הסוגורית הנכבדה העמידה על כך שבנסיבות חותם תסיקר ביחס לקטין באוצר יש להניח כי המעצר יפגע בנשمة ובהתאם לשcool את שאלת מעצרה.

שנייה, טוען כי עצם החזקה של הנשمة במתיקן כלאה בישראל מנוגדת לדין ולכללי המשפט הבינלאומי כפי שהוא בידי ביטוי באמנת גיבנה הריבעית הקובעת כי אין לאסור את תושבי האוכלוסייה המוגנת אלא בתחום השטחכבוש בלבד. ההגנה טענה כי המפקד הצבאי שואב את סמכותו מן המשפט הבינלאומי ולכן יוכל לפעול בניגוד לסייעים המעניקים הגנה מיוחדת לתושבי השטחכבוש מכוח המשפט הבינלאומי.

שלישית, טענה ההגנה כי חקיקת המפקד הצבאי באוצר מנוגדת לחירותיות יסוד. ההגנה מיקדה טענותה ביחס לעבירה ההסתה באוצר המנוגדת, לדידה, לחופש הביתי, באשר היא אוסרת להשפיע על דעת הקהל באופן העול פגוע בסדר הציבורי. ההגנה ציינה כי בכך נשלلت מן התושבים באוצר האפשרות למחות מתחאה לגיטימית, להפגין ולהתבטה באופן דמוקרטי.

במישור הראיתני טענה ההגנה כי פרט האישום הראשון המתיחס לaiום מצד הנשمة אינו מסויים מספיק ולא ניתן להתגונן מפניו, שכן אין מפרט את שמה של השוטרת כלפי הופה האיום ואת תוכן האיום.

ביחס לאיור המצלום מיום 15.12.17 טענה ההגנה כי ישנן עדויות שני חיילים אשר נגבו סמוך לפני מעצרה בשעת לילה מאוחרת ולא נרשם כל דוח פעליה ביחס לאיור קודם לכך. עדויות החילים סותרות באשר לאופי הפרת הסדר האם התרחשה בכפר או עבר הציר הסמוך לו וכן באשר לנסיבות האירוע, האם נפגע אחד מהם או לא. בהקשר זה צוין כי בין דודה של הנשمة נפגע באותה הפגיעה והוցה לעיוני תמונות של בן הדוד לצד תיעוד רפואי המתאר את מצבו הרפואי.

ההגנה טענה כי לא הוכח די הצורך כי התרחשה הפרת סדר כפי הנטען בין אם בדרך של תМОנותו מוגדל השמירה הצבאי ובין אם בהצגת יומן מבצעים. מכל מקום, נטען כי הרטוניס שנטפסו ממכירה הניד שאל אם הנאשמה נתפסו שלא כדין, שכן נלקחו מבלי שהוצאה צו שיפוטי המאפשר חזרה לחומר מחשב. עוד נטען, כי בתרגיל החקירה בין נור לשוטרות לא זהה הדבורות ולא מדובר בעדות שמוועה. ההגנה עמדה על כך שהarium התרחש בחצר ביתה של הנאשמת ואמה ולא בסיכון לו.

באשר לarium מיום 8.12.17 אשר אף הוא צולם שבה ההגנה על טענותיה ביחס לחדרהטלפון הניד של נארימאן אם הנאשמת. ההגנה טענה כי למראות שהarium צולם גם על ידי חייל העובדה שלא נמצא להעבירו הלאה מלמדת כי לא ראה במשעי הנאשمة משחו פלילי. עוד נטען, כי מדובר באירום שהתרחש סיבב ביתה של הנאשמת וכי מדובר באירום מינורי. כך גם טענה ההגנה לגבי האירועים מחדש מאי 2017. ביחס לאחד מן האירועים בחודש זה הרוי שאותו "פלד" שנטען כי היה הדמות המרכזית בהפרת הסדר שוחרר ממעצר מבלי שהוגש נגדו כתב אישום. ביחס לאירוע זריקת האבנים מחדש אפריל 2016 טענה ההגנה כי לפי חוק הנוער אף שאינו תל באזר הרוי שלא ניתן היה להגיש כתב אישום בנוגע אליו לאור העובדה שהlapה שנה ממועד האירוע. ההגנה בקשה כי חוק הנוער יאמץ באזר בעניין זה, שכן הכו באזר שותק בנושא.

ההגנה עמדה באופן כללי על כך שככל העדויות, גם ביחס לאירועים הנושנים ייחסית, נגבו לאחר מעכראה של הנאשمت ויש להתייחס לכך בעט הערכת משקל העדויות. עוד ציינה כי שתיקת הנאשמת בחקירה נבעה מן הפגמים בחקירה, מן היחס שקיבלה מהוקירה וגם לאור יעוץ משפטי שקיבלה. צוין כי באחת מחקירות הנאשמת התקרב אליה החוקר והכניס את ראה בינה ובין המחשב שהיתה על השולחן לידיה ואף איים עליה כי אם לא דבר יעצרו קרוביו משפחתה. ההגנה ציינה כי פנתה בתלונה נגד התנהלות החוקר ליעוץ המשפטי לממשלה. לפיכך, אין לזקוף שתיקתה לחובתה.

במישור העילות טענה ההגנה כי אין כל בסיס לחש לחילופות מן הדין. בנוגע למסוכנות נטען כי במקרים רבים אחרים שוחררו נאשמים בישראל בגין עבירות דומות וכי אין כל הצדקה להבנה בין נאשמים באזר ובישראל. ההגנה הפנתה לפסיקת מעצרם בה שוחררו נאשמים לחlopת מעצר בעבירות דומות. ההגנה בקשה ללמידה מעניניה של נור תמיימי אשר שוחררה ממUPER לעניינו. נטען, כי הנאשמת דנו קטינה, תלמידת תיכון ולכן יש לחת בוחון את טובתה בהתאם לאמנה לזכויות הילד.

ההגנה שבה וטענה, בדומה לדיוונים קודמים, כי מאזarium בחודש אפריל 2016 לא נעשה ניסיון לעצור את הנאשמת וענין זה משליך על מסוכנותה. נטען, כי כוחות הביטחון היו ערים לאירועים הקודמים ולא פעלו לעצור את הנאשמת ולכן לא ניתן לטעון שהצטברות האירועים מחזקת את המסוכנות. ההגנה טענה כי לא ניתן לקבל את הסביר החיליים באשר לכך שלא ביצעו את מעצרה של הנאשמת במקום ביום 12.1.15 וכי גם ענין זה מצביע על העדר מסוכנות. לאור כל האמור, עתירה לשחרר את הנאשמת לחlopת מעצר. ההגנה הציעה חלופות מעצר כמו למשל מעצר בית, בבית אחר, בימי ו', הימים בהם התקיימו הפגנות והariumים המיוחסים לנאשמת.

דין והכרעה

בפי ההגנה שלל טענות חוקתיות הנוגעות, כאמור, לאופן הפעלת הסמכות להעמדת הנאשם לדין אל מול זו הננקטות כלפי אזרחים ישראלים תושבי האזור. זאת, בלבד מטענותיה בדבר תחולתה של האמנה לזכויות הילד באזורה.

היקף סמכותם של בתיהם המשפט הצבאים באזור נקבע בסעיף 10 לצו בדבר הוראות ביטחון שכותרתו "סמכות" ובו נקבע כי "בית משפט צבאי מוסמך לדין בכל עבירה שהונגדה בתקיקת הביטחון ובדין". מן האמור נלמד, אפוא, כי בסמכותו של בית המשפט לדין כל אדם שעבר עבירה באזור ללא קשר לדתו. לנוכח האמור, הלינה ההגנה על כך שדווקא אזרחים ישראלים תושבי האזור אינם מובאים לדין בבתי המשפט באזור. ברם, ביחס לאזרחים ישראלים ובהתאם לחוק לתקן ולהארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטיית), התשס"ז – 2007 (להלן: **תקנות שעת חירום**), קיימת סמכות מקבילה גם לבתי המשפט בישראל לדין בעניינים.

במצב דברים מעין זה של סמכות מקבילה לשתי ערכאות שיפוטיות מסורה ההכרעה בדבר מקום העמדת לדין לרשות התביעה. ההכרעה בנושא נקבעה במספר החלטות בבית המשפט הגבוה לצדק ובבתי המשפט לערעוורים באזור. מדובר בהפעלת סמכות בשיקול דעתו הגורם המנהלי. כזו נתונה ההחלטה המנהלית לביקורת שיפוטית על פי מבחני התערבותה בהחלטה מנהלית. דהיינו הבדיקה היא אם ההחלטה עומדת ב מבחנים של סבירות ומידתיות. תקיפות ההחלטה מתבצעת בין כתליו של בית המשפט הגבוה לצדק ולא בפני הערכאה הדיוונית.

נזכיר בהקשר זה את דבריו של בית המשפט העליון בעניין מהלווס היפים לענייננו :

"... ההחלטה באיזה בית משפט להעמיד לדין נאשמים, מקום שבו קיימת סמכות מקבילה כאמור, נתונה לשיקול דעתו המקצועני של רשות התביעה ובכללן רשות התביעה הצבאית. בית משפט זה אינו נוטה להתערב בשיקול דעתה המקצועי של התביעה הצבאית להוציא בנסיבות קיצונית..." (בג"ץ 8609/05 **איאד וליד אחמד מהלווס נ' התביעת הצבאית ביהודה ואח'**, פורסם בנבו (22.9.2005); כן ראו האסמכתאות שם: בג"ץ 372/88 **פוקס נ' הפרקליט הצבאי הראשי**, פ"ד מב(3) 154; בג"ץ 2320/03 **בן ארצי נ' הפרקליט הצבאי הראשי**, פ"ד נז(3), 913).

וכן את דברי בית המשפט לערעוירים –

"... בשורה של החלטות נקבע כי אין לבתי המשפט סמכות להתערב בשיקול דעתה של התביעה בכוגן דא..." מדובר בהחלטה מנהלית של רשות התביעה, אשר עליה לעמוד ב מבחני הסבירות והמידתיות הנדרשים בכל פעילות של רשות התביעה רשויות המדינה. רשות התביעה רשויות

לשקל בהחלטתן שיקולים של מדיניות כזו או אחרת (לענין האבחנה בין תושבים מקומיים ובין אזרחים ישראלים המתווררים באזורי מבחינות מדיניות תחולת הדינים השונה, ראו בג"ץ 2612/94 **אברהם שער נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה**, פ"ד מה(3), 675 (ראוי: ע"מ 4538/08 **התובע הצבאי נ' עיסא ענבאווי**).

ולוד –

"**פסיקה ותיקה וברורה קבועה**", כי גם אם קמה סמכות מקבילה – הוא לבית משפט צבאי באזור והן לבית משפט בישראל – ההכרעה להיכן להביא את העצור נתונה לתביעה הצבאית, ובית המשפט הצבאי לא יתרב בשיקול דעת זה. הביקורת השיפוטית על הבחירה להביא את עניינו של עצור בפני בית המשפט הצבאי דוקא – נתונה רק לבג"ץ בישראל" (ע"מ 11/1730 **נאצ'ר אבו ח'דר נ' התביעה הצבאית** (פורסם בנבו, 5.6.11).

ואחת היא אם מדובר בהכרעה להביא את עניינו של עצור לבית המשפט באזור דוקא או לבית משפט בישראל.

אשר לטענות הנוגעות לתחולתה של האמנה בדבר זכויות הילד מצאתי להפנות להחלטתו של נשיא בית המשפט הצבאי לעורורים דאז בענין **אבו רחמה** (ע"מ 2912/09 **התביעה הצבאית נ' נשמי אבו רחמה**) ולהזכיר בקילפת אגו מkeit מונחים שנסקרו בה ובמקרים נוספים הנוגעים להליכים הפליליים נגד קטינים באזור.

ביום 24/09/67 חתם מפקד כוחות צה"ל באזור על צו שעוסק בשיפוט קטינים בו נקבעה, בין היתר, האבחנה המוכרת בין ילד, נער ובוגר רך. החוק הירדי שהיה בתוקף עד לכינסת כוחות צה"ל לאזור העמיד את גיל האחריות הפלילית על 9. מגיל 12-9 הועמדו קטינים לדין מקום בו הוכח כי בעת ביצוע המעשה היה ביכולתם להבין שאסור להם לבצע את אותו מעשה. מגיל 12 ואילך הייתה האחריות הפלילית קיימת ללא כל הסתייגות. בתិ המשפט הצבאים נתנו ונוטנו ביטוי לגילו הצער של נאשם הן בעת בחינת עונשו והן בעת ההכרעה בשאלת מעצרו באופן המיטיב עמו לאין שיעור מן המצב המשפטי שהוא קיים עם כניסה כוחות צה"ל לאזור ובהתאם לכללי המשפט הבינלאומי.

חקיקתו וכיניסטו לתוקף של תיקון 14 לחוק הנוער בישראל הביאה לשינויים רבים ביחס לחקירה קטינים, שפיטתם וענישתם. נקבעו מגבלות שונות ביחס לחקירה חשודים קטינים, אופן חקירותם, הגשת כתוב האישום בעניינים והאפשרות למעצרם עד לתום משפטי. תיקון מקיף זה לחוק הנוער הביא בחשבון תפיסה ברורה האמונה הבינלאומית בדבר זכויות ילד ולפיה זכויות קטין חדש יישמרו בהתאם בעקרון העל של טובת הקטין (ראו דברי ההסבר לתיקון חוק הנוער: ה"יח הכנסת מס' 221 מיום 24 במרס 2008, עמ' 254).

ברוח האמור החלה להתפתח פרקטיקה גם בבתי המשפט הצבאים באזור של הפרדת שיפוט קטינים. התפתחות זו של הפרדת שיפוט קטינים ובגירים נמשכה עד שכונן באזור בית משפט צבאי לנוער במסגרת תיקון 109 לצורם דבר הוראות ביטחון. התקון האמור הביא עמו הוראות שונות הנוגעות לשיפוט קטינים באזור. תיקון זה שהחל כהוראה שעה למשך שנה אחת הפך קבוע ועומד בתוקפו עד היום.

הוראות התקון לחוק הנוער בישראל מביאות בחשבון את היחס בין טובת הקטין, שמירה על כבודו ומテン משקל ראוי לשיקולי שיקומו אל מול הצורך בהפעלת סמכויות ונקיטת הליכים לפני. הוראות התקון לא החולו באזור במישרין, וכן גם הוראות האמנה בדבר זכויות הילד אשר אושרה בישראל בשנת 1991 ונלקחו בחשבון עת תוקן חוק הנוער. עם זאת, כבר נפסק כי –

"אף שההוראות תיקון מס' 14 לחוק הנוער אין חלות באזור, לא ניתן להתעלם מהרוח הנושבת מהן, ומהעקרונות העומדים ביסודן בדבר הגנה על זכויותיו של קטין, גם אם הוא חשוד בביצוע עבירות, ומテン משקל דומיננטי לעיקרו העל של טובת הקטין, כפי שנאמר בהצעת החוק. בסופו של דבר, **קטען הוא קטען והוא קטען**, בין אם הוא מתגורר במקום שהחוק הישראלי חל עליו במלואו, ובין אם הוא מתגורר במקום אחר שהחוק הישראליאמין איינו חל בו במלואו, אך הוא נתון להשפעה ממשית של שיטת המשפט הישראלית" (ענין **אבו רחמה** הניל).

בצד תיקון 109 לצורם דבר הוראות ביטחון הכיר המחוקק לצורך בקייעת חריגים להוראות הכלליות שתוקנו. חריגים אלו לצד השינויים הכלליים בדבר שיפוט נוער באזור אל מול זה הקיים בישראל הם כורה למציאות. לא ניתן להתעלם מן המציאות הביטחונית המורכבת השוררת באזור. מדובר בשטח התפוס בתפיסה לוחמתית והתנאים הביטחוניים השוררים בו מכתיבים, לעיתים, קביעת הסדרים ייחודיים השונים מалו הנוהגים במדינת ישראל. ברבות השנים הביאה מציאות זו לקיים של הסדרים חוקיים שונים הנובעים מן המאפיינים הייחודיים של האזור. בין מאפיינים אלו ניתן לציין למשל את הימצאותו של חלק מן השטח בשליטת הרשות הפלסטינית, קיומם של קשיים בביצוע מעצרים (בפרט לאור יום), הקושי בגביית עדויות ותפיסת ראיות, הצורך להמתין בטרם שימוש במידע מודיעיני מחשש להפללת המקור ועוד וכו'ב.

על יסוד העורות הכלליות הללו סברתי כי המקום לבחינת הטענות הקונקרטיות ביחס להלכי מעצרה של הנואמת הוא ההליך גופו בעת שיחקרו הגורמים הרלוונטיים. על רקע האמור, לא מצאתי, אפוא, כי יש בעצם מעצרה של הנואמת בשעתليلת מושום פגיעה בלתי סבירה בה. מטעמים דומים לא סברתי כי יש לקרוא את הוראות האמנה לזכויות הילד כהוראות מוחלטות הגוברות נורמטטיבית על הדין באזור. עם זאת, מובן כי העקרונות העומדים בסיס התקון וברוח האמנה לא נעלמו מענייני בעת הכרעה בשאלת מעצרה של הנואמת ונלקחו בחשבון.

לא מצأتي לקבל טענות ההגנה בדבר עצם החזקתה של הנאשמה במעשה במתokin כליה בישראל. טענות מעין אלו נדונו ונדחו בעבר גם בעתרות בפני בית המשפט הגבוה לצדק ולא ראייתי להרחיב בסוגיה זו. כך, דחלה בית המשפט העליון את עתירתם של תושבי האזור המוחזקים במתוקני כליה בשטח מדינת ישראל לנוכח הוראת תקנה 6 לתקנות שעת חירום אשר מותקן מעמדה בחקיקה הישראלית ראשית גוברת על הוראות המשפט הבינלאומי (בג"ץ 2690/09 "יש דין" נ' מפקד כוחות צה"ל (פורסם בנבו, 28.3.2010) ; כן ראו: בג"ץ 253/88 סג'ידה נ' שר הביטחון, פ"ד מב(3) 301 ((1988).

אשר לטענות ההגנה במישור העקרוני בדבר עבירת ההסתה באזרע לא מצأتي כי יש להן מקום במקרה הקונקרטי שבפניי. יובהר, כי גם חירות יסוד כגון חופש הביטויעשויות לסתת ולהיות מוגבלות בגין ערכיים או אינטרסים אחרים. כך נקבע זה מכבר בפסקת בית המשפט העליון –

"כשם שהזכות לחופש פעולה בשטחים אחרים אינה מתפשטת על השימוש במקצע, עסקן, או רכושך בצורה המזיקה אחרים, כן גם הזכות לחופש הדיבור והפרסה (press) אינה כוללת את השימוש לרעה בכוח הלשון או העט...קיימים אינטרסים מסוימים התובעים, אף הם, הגנה ואשר למuns הכרחי לצמצום למצום ידוע את הזכות לחופש הביטוי... וזכה רק את החשוב שבhem, דהיינו, האינטרס הכללי בכותרת: "ביטחון המדינה". כאן מדובר באמנים במושג מורכב ורחב, אך באופן כללי אפשר לומר כי הכוונה היא לכל הכרז... בקיים הסדר הציבורי והבטחת שלום הציבור. הדבר בולט לעין, כי המגמה לשריין את ביטחון המדינה תובעת, אף היא, את ההגבלה של חופש הביטוי במידה מסוימת או בתנאים ידועים..."

הפועל-יוצא מכל זה הוא: הזכות לחופש הביטוי אינה זכות מוחלטת ובלתי מוגבלת, אלא זכות יחסית, הנינתנת לצמצום ולפיקוח לאור המגמה של קיומ אינטרסים מדיניים-חברתיים חשובים... "(בג"ץ 73+87/53, **חברת כל העם בע"מ נ' שר הפנים**, פ"ד ז, 879, 871; כן ראו: בש"פ 5934/05 **מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(2), 883 (2005)).

במקרים הנזכרים עמד בית המשפט העליון על כך ש חופש הביטוי אינו היתר להתרפעות ולאלימות וכי כאשר פגיעה הביטוי באינטרס הציבורי קשה וחמורה ניתן להגביל את חופש הביטוי. לדידי, כך הם פני הדברים בעניינו. ההגנה בקשה לשוטת למשעי ההסתה המוחשים לנשומות נופך של מהאה לגיטימית مثل היתה מהאה בדבר יוקר המchia. ואולם, עיון בדברים המוחשים לנשامت, אודותיהם לא התעוררה מחלוקת, מעלה כי לא היא.

אמירות כגון: "הכח שלנו באבן שלנו" או "...הם צריכים לשאת אחריות לכל תגובה... אם זה פיגועי דקירה או פיגועי התאבדות או זריקות אבניים **כולם צריפים לעשות משהו...**" אין טענות פרשנות ואין משתמעות לשני פנים. מדובר בקריאות לביצוע הפגנות אלימות תוך ידיו אבניים ואף גרוע מכך - ביצוע פיגועים.

מן המקובל סברתי כי אין כל מקום, בשלב לכארוי זה, לבחינה עיונית של יסודות עבירת ההסתה ככל שהיא נוגעת להשפעה על דעת הקhal בלבד כטענת ההגנה, שכן בעניינו נלוותה לניסיון זה של הנאשמת אף הנסיבה הנוגעת לפגיעה בשלום הציבור ובביטחוןנו או בסדר הציבורי באופן המקיים

חשש לפגיעה בשלום הציבור (להרחבה נספח אודות יסודות עבירות ההסתה באזרור ראו: ע"מ 1150/16 **אלחרוב נ' התביעה הצבאית** וכן ע"מ 16/3471 **התביעה הצבאית נ' חAMD אלנמורה ואחות**).

התשתית הראייתית

כפי שציינתי בהחלטות קודמות בתיק זה עיון בתיק החקירה מגלח כי התשתית הראייתית בו קושרת את הנאשמה לכל העבירות המוחשיות לה באופן המקיים סיכוי סביר להרשעתה. בחלק מרכזי מן העבירות מבוססת כתוב האישום אף על ראיות אובייקטיביות בדמות סרטים המתעדים את חלקה של הנאשמת ואחרות בהן.

אשר לפרט האישום הראשון הריפורט ביחס למילויו ביחס למצוא בדוח הפעולה אותו ערכה השוטרת אופל, עדת תביעה מס' 22, מיום 18.12.19. אכן, יש הצדקה בטענות ההגנה בדבר העדר הפירוט בכתב האישום אולם אין מדובר בפגיעה של עניין ומכל מקום מדובר בפגיעה הנitinן לתיקון, ודאי בשלב זה של ההליכים.

אשר לכל האירועים המצלומים אצין כי לא מצאתי לקבל את טענות ההגנה, למצער בשלב דיןוני זה. אין חולק כי הצוו בדבר הוראות ביטחון מעניק סמכויות חיפוש בסימן ה' בו ללא צורך בהוצאת צו (ראו סעיפים 67-69 לצזו וכן עד"י איי"ש דוד מחדاوي נ' **התובע הצבאי נ' התובע הצבאי** 00/97, פסקה 1). השאלה האם יש מקום לחייב את גורמי הביטחון לעורך חיפוש, ولو חיפוש בחומר מחשב שהגדרטנו בחוק, אך באמצעות צו שיפוטי טעונה בירור והעמקה. אולם שאלה זו ראוי שתתברר בהליך גופו.

למעלה מזו הצורך בעיר כי נדמה שרצינאלים רבים לצורך בהוצאה צו שיפוטי בחדרה לחומר מחשב אינם מתקיים במקרה דנן כאשר מדובר בסרטונים שהורדו מרשת האינטרנט ואשר פורסמו ושורדו בתפוצה כה רחבה ואף הושארו על גבי המרשות באופן המאפשר צפייה חוזרת בהם שוב ושוב על ידי כל מי שייחזק בכך. לא זו אף זו, ביחס לאיור מיום 15.12.17 הרי שעיקרים של הדברים פורסמו, עוד טרם נפתחה החקירה והואפצו ברשומות השונות והיו זמינים לכל, פועל יוצא של התנהלות הנאשמת ואמה. מעט מתמייה, אפוא, טרוניות ההגנה על החדרה למרחב הפרטי של הנאשמת, למצער בכל הקשור בשרותו החידורי חיי בראשת החברתיות, מרחיב אותו הפקה בהתנהוגותה, במעשהיה ומתווך כוונה נראית לעין לנחלת הכלל.

אשר לעצם קיומה של הפרת הסדר ביום 15.12.17 הרי שראיות לדבר מצויות הן בעדויות החילילים והן בטענות ההגנה אשר טוענת לפגיעה בגין דודה של הנאשמת בגין מעורבותו בהפגנה בו ביום. יצוין, כי ביחס להפרת הסדר ביום 12.8.2017 קיימים גם סרטון נוסף נוסף לזה שנתפס ממכתירה הנheid של אם הנאשמת ואשר צולם על ידי אחד החילילים בזירה.

בכל האמור במועד ההתיישנות ביחס לעבירה מחדש אפריל 2016 וטענת ההגנה כי יש ללמידה גזירה שווה מחוק הנוער לאזרור בשל כך שהחקיקה באזרור שותקת בנושא הרי שטעות בידי ההגנה. סעיף 144 לצזו בדבר הוראות ביטחון עסק בזמן להעמדת קטין לדין וקובע פרק זמן של שנה או שנתיים לפי סיווג העבירה. כאשר מדובר בעבירות ביטחון כבעיניינו (ביחס לזריקת החפצים

למשל) עומדת תקופת ההתיישנות על שנתיים אלא אם אישר התביעה הצבאי הראשי לנוהג אחרת. דינה של טענה זו להידחות.

מעבר לכל האמור, עיר כי לא מצאתי לקבל טענות ההגנה בדבר העיתוי של גבירות האמורות מצד החיליס ביחס לנשمة. נראה כי לאורך תקופה ממושכת, וכפועל יוצא מכך שמדובר בקטינה (כך עולה חלק מן העדויות), נהגו גורמי הביטחון עם הנשمة בسلحנות. לא נקטו כנגד הנשمة הליכים כלשהם והוא אף לא זומנה לחקירה חרף מעשים אשר היה ניתן לברכם בחקירה פלילית. התנהלות זו כלפי הנשمة לא השיגה מטרתה והנשمة לא שבה מדרכיה אלא אדרבה החזיקה בהן וחריפתה אותן. משכך, אין לנשمة להלין אלא על עצמה על כי בעת בה נעצרה צפו ועל העדויות והראיות ממהלך השנה שחלפה ולפיהן הייתה מעורבת באירועים דומים נוספים.

משהובאה הנשمة אל חדר החקירה מילאה פיה מים. לדברי הסגנית היה זה בעצת צוות ההגנה ואף בשל התנהלות חוקר באחת מן החקירה ביום 17.12.26. אצין כי אין באמור כדי להסביר את שתיקתה הרוועמת של הנשمة עד אותה עת במהלך 7 ימי החקירה שקדמו לחקירה זו. מכל מקום אצין כי כאשר אמרה הנשمة דבר מה הייתה זו אמירה שביקשה להצדיק את מעשיה באופן המלמד על תפיסתה אותן. כך למשל, לא טענה הנשمة כי ביקשה להרחק את החיליס מחצר ביתה, או כי פעלה בתגובה אמוציאלית לפגיעה בבן דודה וכן כי "בטענות שעלו במהלך הדינומים עד כה".

ההגנה לא העלה טענות ביחס לכל אחד מפרטי האישום ונראה כי מסכימה לקיומן של ראיות לכואורה ביחס אליהם. אחדדי כי אף אני מצאתי בסיס למiosis בפרט אישום נוספים נוספים אלו על יסוד הראיות בתיק החקירה בהן עדויות החיליס, מסדרי זיהוי תמונות וסרטונים או תמונות המתעדים אותן.

עלילות המעצר

כאמרם בשורת החלטות בתיק זה התשתית הראיתית קושرت את הנשمة לעבירות של זריקת חפצים ותקיפה בנסיבות מחייבות לצד הסטה והפרעה לחיליס בעת האחזרה ממש - ביום 17.12.8 וביום 15.12.17. לדידי, האירוע מיום 17.12.8 אינו נופל בחומרתו מן האירוע אשר אירע ביום 15.12.17. כאמור, גם אירוע זה צולם ותווד באופן ישיר על ידי אם הנשمة נארימאן, ובמהלכו ירכקו השתיים על חיליל צה"ל והנשمة השלים עבורם אבניים. יתרה מכך, התמונה המצטירת מאירוע זה הוא כי במסגרת אותו אירוע כיוונה הנשمة את מפרי הסדר עבר החיליס תוך שהיא מקללת אותם וזורקת לעברם אבניים ממוקד קצר. כך מסר מפקד הכוח עדותם ביחס לאירוע זה:

...עهد תמיימי זורקה אבניים פגמיים לעבר הכוח בנוסף הפרעה לניהול
ההפס"ד... ההפרעה מתבטאות בדחיפת חיליס וזריקת אבניים קללות
ל עבר החיליס היא אומלת למפרי הסדר המקומיים היכן מיקום
הכוחות... בשני מקרים היה בוודאות זורקה אבניים... מדובר בשני

איורים שהה או רום במרחק של 10 מטר עם קשר עין אליה ועם אחרים..."

בוחלתו של נשיא בית המשפט לעורורים בעניינה של נור תמיימי התייחס בית המשפט לעירורים לעילות המעצר הקומות ברגיל בעבריה שענינה תקיפת חיל או תקיפת חיל בנסיבות מחמירות כבמקרה דן. כך קבע בית המשפט לעוררים תוכן שהפנה למגון מקרים –

"באזרע, עבירת תקיפת חיל מבססת, ככל, עלית מסוכנות... בחינת העצמת מסוכנות זו תעשה על ידי בית המשפט, תוך שכלול שלושה ציריים נפרדים. הציר הראשון נוגע למידת האלימות שננקטה. אלימות חמורה, תבשס, ככל, מסוכנות בעוצמה משמעותית, על רקע אפיון הנאשם כדי שאינו נרתע מלפגוע באנשי כוחות הביטחון ואך לאור פוטנציאלי הנזק שבתקיפה. הציר השני עניינו נסיבות פעילות אנשי כוחות הביטחון. תקיפה שהתרחשה במסגרת פעילות מבצעית בעליית המסוכנות, בעוד תקיפה המבוצעת במהלך פעילות בעלי אופי "שיתורי" לא תחמיר הערכות מסוכנות זו. כל זאת, כאשר בתווך מצויים מקרים דוגמת המקרה הנוחוי, אשר עניינים פעילות מבצעית, אך במתאר סיכון מוגבל. במסגרת הציר השלישי, תיבחן מידת התכנון של האירוע, אשר תכנון מוקדם של התקיפה אף הוא עשוי לבסס עצמת מסוכנות מוגברת" (עמ' 10/18 **התביעה הצבאית נ' נור תמיימי והאסמכתאות שם**).

וכן ביחס למשיבה נור באירוע מיום 15.12.15 בו נטלה חלק גם הנואשת קבע –

"המשיבה נטלה חלק אינטגרלי באירוע בעל מאפייני מסוכנות לא מבוטלים. המשיבה הייתה מעורבת במעשה מתחלתו ועד סופה, כאשר היא ביצעה שורה של מעשים אלימים, הפרעה לחילילים ואף הכתה את סרן **עמית**. מדובר באירוע שהתרחש במהלך פעילות מבצעית שנועדה להתמודד עם הפירות סדר נרחבות שהתרחשו במקום מועד לפורענות, הכפרنبي סלאח. המשיבה ויתר המעורבות באירוע ניסו לפגוע ביכולת החילילים לבצע את משימותם. נסיבה זו מחזקת כאמור את עצמת המסוכנות של המעשה. יתרה מזו, מדובר באירוע יוזם, בו השתתפו מספר אנשים. כאמור לאור אופיו היוזם, אין לתלות את התתרשותו בסערת רגשות. כמו כן, אין בנסיבות של קרוב משפחה כדי להצדיק נקיטתה באלימות כאמור. מעבר לכך, כפי שהובהר, מטרת המעשים חרגו מהרחתת החילils מהחצר הבית. על רקע זה, אף אני סבור כי אירוע זה מקיים כשלעצמם עילית מסוכנות מובהקת" (שם).

ואם ביחס למשיבה נור אשר חלקה היה מזוהה בהרבה מזה של הנאשמה נאמרו הדברים, קל וחומר שנכונים הדברים ביחס לנאשמת שבפניי. זו תקפה את החיללים במהלך האירוע פעם אחר פעם; במקרה מן הפעמים בעוצמה; הנאשמת הפנטה איזומים וקללות כלפי החיללים; הנאשמת היא זו שהחלה בתקיפת החיללים; ואם בכך לא די הרי שעם התרחקות החיללים מהמקום פתחה בקריאות הסתה בוטות על גבי הרשות החברתית תוך שידור האירוע להמוני אנשים אשר היו חשופים לשידורו.

היווזמה למעשים, היקפים, עוצמת האלימות שננקטה בהם והtower שבו בוצעו, אגב פעילות כוחות ביטחון בהפרת סדר בכפר, מקימים עילית מסוכנות ברורה שספק רב אם ניתן לאיננה בחלופה וזאת גם בהתאם להחלטת בית המשפט לעורורים בפרשה.

גילה של הנאשמת הוא נתן משמעותי וחשוב בעת הערכות עצמות מסוכנות והבחינה האם ניתן להשיג את תכליית מעצרה בדרך אחרת כלשהי שפגיעה בחירותו פחותה. ואולם, חרב שיקולים ברורים של טובת הקטין ושיקולי שיקום הנובעים מכך הגיל איינו חזות הכל. אין בקטינות מסוימת נתן המכarius את הCPF בלבד. גם ביחס לקטינים יש להצביע על חלופה אפקטיבית אשר תשיג את מטרת המעצר לשם הסתפקות בה. בחינה של מכלול נסיבות האירועים מלמד, לדידי, כי לא הוצאה חלופה מעין זו.

בשוונה מן המעורבת נור, אשר הייתה מעורבת אך באירוע מיום 15.12.17 ומעורבותה הייתה מצומצמת, כפי שקבעתי בהחלטת המעצר בעניינה, לנאשמת עד מיווסת מעורבות בשורה ארוכה של אירועים. ההגנה ביקשה לתפוס כל אירוע בפני עצמו ולתוקף אותו, אולם לא התייחסה לכל מעורבות הנאשמת באירועים השונים. ניסיון לבחון את המסוכנות הנלמדת מאירוע ספציפי חוטא לתוכית המעצר הנועד להפיג חשש למסוכנות מהאדם על יסוד כלל האישומים המוחשיים ולא להפיג סיכון ביחס לאיושם ספציפי. משכך, אין כל חשיבות לחלו' זמן מעת ביצוען של חלק מן העבירות מקום בו הנאשمت שבה לסורה ובמצעת עבירות דומות במהותן ובנסיבותיהם עד לימי שקדמו למעצרה.

לא זו אף זו, תוכן העבירות להן נקשרה הנאשمة מלמדת על כך שמדובר במשיעי אלימות והסתה ברורים המקיים עילות מעצר. היקף המעשים, משכם, אופיים ונסיבות ביצועם אינם מאפשרים הסתפקות בחלופה מעצר חרב גילה הצער.

מכלול טעמים אלו לא ראייתי דמיון בין המקירה שבפניי למקרים עליהם הצביעה ההגנה בטיעוניה אשר גם אם הגיעו כתבי אישום שככלו מס' עבירות עסקו ברובם בכתב אישום ביחס לאירועים חד פעמיים של תקיפה או הפרעה לשוטרים. אף לא אחד מן המקרים עסק בזריקת חפצים, ודאי לא באמצעות קלע, ואף לא בהיקף עבירות או היקף אירוע דומה לעניינו.

מדובר למי שעורבת בעבירות של תקיפת חיללים והפרעה לחיללים לצד איזומים(Clipping) במס' רב של הזדמנויות, מעורבת בשני אירועים של זריקת חפצים (האחד באמצעות קלע דוד שפותנציאלי הסיכון מן השימוש בו רב) ומעורבת גם בעבירת הסתה. לפיכך, לא ראייתי מנוס אלא להורות על הארצת מעצרה עד לתום משפטה.

עיר כי הנאשמת שהעידה על עצמה בהתנהגותה ובדבריה (כעולה למשל מפרט האישום שענינו הסטה) כי מעשה נובעים מקיודם מטרה אידיאולוגית מנסה עד מאד על שחרורה ממעצר. כידוע, יש במוטיבציה אידיאולוגית לביצוע עבירה כדי לחזק את יסוד המסוכנות (ראו למשל: עניין מלכה הניל וכן בש"פ 1159/10 **ענת כס נ' מדינת ישראל**). בעברינות מעין זו מצהיר הנאשם: לעיתים בהתנהגות, כי אינו מתחרט על מעשיו. פעמים שזוכה הנאשם לאחזה בגין מעשיו דוקא מסביבתו הקרובה באופן המקשה אף יותר על היזקות לחופה. במאמר מסווג עיר כי גם שתיקתה של הנאשם עומדת לחובת הנאשם בעת בחינה האפשרות להפריך את עילת המסוכנות הנלמדת מן המעשים (ראו: בש"פ 1478/11 **חזקאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2011.10.3.)).

בחינת סביבתה הקרובה של הנאשם מעלה כי מדובר למי שנחנית לא רק מתמיכה של סביבה זו למעשה אלא למי שסביבתה הקרובה אף שותפה למעשה. כך היה ביום 15.12.17 אז היו אם הנאשם ובת דודתה מעורבות עמה בתקיפה וכן היה ביום 8.12.17 אז עודדה אמה של הנאשם אותה לבצע את המוחץ לה, כאמור אף הייתה מעורבת בעבירות נגד הסדר הציבורי.

נקבע לא אחת, במיוחד בעניינים של קטינים, כי מעורבות ההורים והשפעתם על ילדיהם היא שיקול חשוב בכל הנוגע לבחינת שיקומם ומניעת עבירות עתידיות מצדם וזאת כבר בעת דיון בשאלת המעצר ולא רק בבחינת עונשם ודרכי הטיפול בהם (ראו למשל: ע"מ 1889/09 **התביעה הצבאית נ' רשאך פקיה**; ע"מ 2701/14 **התביעה הצבאית נ' מוחמד עבד**). הצעת ההגנה לחופה מעצר מוחץ לכפרה של הנאשם בימי ו' ללא מסגרת תמק ו' והירთמות גורמים בעלי השפעה מן המעלג המשפטי של הנאשם אינה יכולה להיות גורם אשר יאיין מסוכנות עתידית ממנה.

ኖכח כלל האמור, מצאתי להורות על מעצרה של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינה.

התיק נקבע לישיבת הקראה בפני שופט נוער ליום 31.1.18 בשעה 09:30.

זכות ערר בחקוק.
פרוטוקול זה מהוות אסמכתא לכליה.

ניתנה והודעה היום, 18/01/17, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופט